

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: مارکو زلیگر*
برگردان از: حمید بهشتی
۲۵ اکتوبر ۲۰۱۷

دوازده خطای امریکا و متحدانش در افغانستان به گزارش بازرس ویژه ارتش امریکا

مارکو زلیگر

به زودی ارتش افغانستان بیش از ارتش المان هلیکوپترهای انتقالی خواهد داشت. زیرا اخیراً یک شرکت امریکائی اولین سری از ۱۶۰ فروند "بَلک هاوک" را بدان کشور تحویل داده است. هلیکوپترهای مستعمل، ولی نوسازی شده مزبور قرار است جایگزین دستگاه های قدیمی روسی گردند. زیرا آنها را دیگر نمی توانستند تعمیر کنند. به همین سرنوشت ممکن است به زودی هلیکوپترهای امریکائی نیز دچار گردند. این برداشت یکی از ادارات کنترل کننده کنگره امریکا برای افغانستان، موسوم به "سپیشل جنرای فُر افغانستان" (بازرسی کل ویژه بازسازی افغانستان Sigmar – سیگمار) است. به نوشته جان اف سِپکو، رئیس سیگمار، در گزارشی در باره ساخت ارتش افغانستان که اخیراً انتشار یافته است، تسلیحات پیشرفته و دستگاه های کامپیوتری، افغانستان را به غرب وابسته می سازند.

بازرسی ویژه از سال ۲۰۰۸ هر ساله در باره ساخت دستگاه های امنیتی افغانستان بیان گیری می کند. این بیان ها هیچ گاه به قاطعیت قضاوت اخیر نبوده است. جان اف سِپکو می نویسد: ایالات متحده امریکا پیچیدگی و ابعاد بازسازی افغانستان را دستکم گرفته اند. آنها کشور مزبور را با گذشته جنگ هائی که داشته است، ساخت قبیله ئی، فقر و عقب ماندگی اش درک نکرده اند، بسیار یک بعدی به اولویت نظامی توجه نموده، به بنای ساخت های کشوری و حکومتی که از جانب ملت مقبول باشد بی توجه مانده اند. در نتیجه به شدت موجب ناتوانی ارتش، پولیس و سازمان اطلاعات مخفی گشته، در این که امنیت را برقرار نموده و از بازگشت تروریست ها جلوگیری نمایند غفلت ورزیده اند. به تشخیص جان اف سِپکو "این دشمن نیست که قویست، بلکه حکومت افغانستان ضعیف است". وی ۱۲ مورد را می شمارد که دولت امریکا و متحدین آن در پیمان ناتو به خطا عمل کرده اند.

به ویژه تقسیم کار در میان آنان بسیار بد است. قرار بوده امریکا در زمینه نظامی مسؤول باشد، المان در مورد پولیس، ایتالیا برای دستگاه قضائی، انگلستان در مبارزه با مواد مخدد و جاپان برای خلع سلاح نیروهای شبه نظامی. اما هر کدام آنها به جای این که در چاقوب طرحی مشترک با تکدیگر تعامل نمایند، فقط کار خود را کرده، هماهنگی و همکاری در بین آنان نبوده است. و این بدانجا کشیده است که همگی آنان در افغانستان "ناموفق بوده، بدرستی کار نکرده اند".

به همین جهت ایالات متحده امریکا در سال ۲۰۰۶ مسؤولیت بخش پولیس را از المان گرفت. به طوری که در گزارش جان اف سپکو آمده است، المان تا آن زمان به جز چند ده پولیس را در افغانستان به کار نگمارده بود. امریکائی ها به جای آن چندین هزار مربی که از کارکنان شرکت های امنیتی خصوصی یا سرباز بودند را بدانجا ارسال نمود و بدین ترتیب پولیس افغانستان شکل نظامی به خود گرفت. این موجب گشت که کار پولیس بیشتر جنبه تهاجمی به خود گیرد و کمتر به همکاری با شهروندان و تعقیب جنایتکاران بپردازد.

از این وضعیت خلع، طالبان بهره برداری کردند. آنها اکنون ۲۵٪ مناطق افغانستان را کنترل نموده و در ۲۵٪ دیگر برای به دست گرفتن قدرت مبارزه می کنند. از ضعف پولیس و ارتش، رؤسای باندهای شبه نظامی مواد مخدر نیز استفاده می کنند. آنها از متحدین امریکائی در سرکوبی طالبان و تعقیب القاعده بودند. بر اساس گزارش مزبور این همدستی های چندین ساله موجب تضعیف نیروهای دولتی گشت. زیرا یک فرد شبه نظامی عادی که مدت ها در خدمت سازمان سیا بوده است حقوق بیشتری از امریکا دریافت می نموده تا یک فرد سرباز یا پولیس. کنترل این افراد که اثبات گشته است، در نقض حقوق بشر، در فروش مواد مخدر و فساد مالی دست داشته اند، در اختیار دولت افغانستان نبوده و همین موجب سلب اعتماد مردم از دولت افغانستان گشته است.

گزارش مزبور قضاوت کوبنده ای نیز در مورد میزان آموزش قوای امنیتی و تسلیحات آنان توسط کشورهای غربی دارد. تا سال ۲۰۰۸ به تربیت و ساخت تشکیلات ارتش و پولیس به شدت بی توجهی گشته است. تسلیحات آنها غالباً از جنگ افزار و دستگاه های باقیمانده از زمان شوروی بوده است. این وضعیت با اقدام موسوم به سِرج (Surge) که برای تقویت شدید دخالت امریکا در سال ۲۰۰۹ آغاز گشت، تغییر یافت. ایالات متحده آغاز نمود ارتش افغانستان را در حد استاندارد نیروهای ناتو مسلح و تقویت نماید. امروزه سربازان افغان باید غالباً با سلاح های امریکائی کار کنند. این در کوتاه مدت به توان جنگی آنان افزوده و در دراز مدت بیش از پیش افغانستان را به منابع بین المللی مالی وابسته ساخته است. انتقاد دولت کابل به گزارش جان اف سپکو مبنی بر این است که در ایجاد پولیس و ارتش اختیاری نداشته

است و دخالت نیروهای افغانستان وابسته به آن است که مسئولان ارتش امریکا و ناتو رهبران آن کشور را در زمینه طرح های نظامی و آموزشی برای نیروهای امنیتی مطلع سازند.

مسئولان در واشنگتن و پایتخت های سایر ممالک غرب به جای این که نیروهای افغانستان را در فعالیت های نظامی دخیل نمایند، در ارقام مربوط به شمار نفرات جدید ارتش و میزان توان آن غلو کرده اند. گزارش مزبور در این مورد نیز صراحت دارد. در متن گزارش آمده است که ارتش امریکا به فساد رهبران افغانستان و عدم آمادگی جنگی بسیاری از سربازان این کشور توجه کافی نکرده است. بدین ترتیب تصور اشتباهی در باره قدرت نظامی نیروهای افغانستان ایجاد، به توانایی نیروهای امنیتی افغانستان بیش از اندازه اعتماد گشته و توان نظامی طالبان دست کم گرفته شده است. بدین صورت بوده است که ارتش و پولیس پس از سال ۲۰۱۴ قادر نبوده اند در مقابل خطر طالبان مقاومت نمایند.

وضعیت افسبار نیروهای امنیتی افغانستان موجب آن گشت که امریکائیان و متحدانشان در پیمان ناتو لاجرم بودند از این که باز هم بر برنامه های آموزشی نیروهای افغانستان بیفزایند. آنان دیگر حاضر نبودند خود را به آموزش تمامی نیروهای نظامی و پولیس افغانستان مشغول کنند بلکه فقط به برخی از بخش های آن آموزش دادند. از جمله به واحدهای ویژه پولیس و ارتش، در حالی که به واحدهای عادی و نیز به نیروی هوایی افغانستان کمتر توجه نمودند. اکنون ناتو قصد دارد به تقویت ساخت نیروی هوایی آن کشور بپردازد. این که غیر قابل ترمیم گشتن هواپیماها و هلیکوپترها و عدم توانایی مالی به کجا می انجامد را می توان پس از خروج نیروهای شوروی از افغانستان مشاهده نمود. در همه جای این کشور اسکلت های در حال زنگ زدن جنگ افزار هائی که شویی با آنها ارتش افغانستان را مجهز نمود، مشاهده می گردد.

* مارکو زلیگر روزنامه نگار و نویسنده ایست متولد براندنبورگ در المان که از ۱۹۹۱ تا ۱۹۹۳ در روزنامه Volksstimme کار می کرده و از جمله در مورد افغانستان می نویسد. وی اکنون در روزنامه FAZ کار می کند. از وی کتابی تحت عنوان "مردن برای کابل" وجود دارد.

برگرفته از: روزنامه فرانکفورتر آلمانبه ، ۲۱ اکتوبر ۲۰۱۷، برگرفته از نشر کاغذی (در نشر آنلاین نیست)